

Egy évfolyamnyi hetedikes hat tanárral – közel 100 gyerek kalandjai Erdély és a Partium lélegzetelállító tájain (Ferenc pápának is tetszett volna, ha erre jár).

„A Határtalanul pályázat hosszú évek óta támogatja az anyaországi általános és középiskolásokat abban, hogy a határon túli magyarlakta területeket megismerhessék, felfedezhessék. A tavalyi kirándulás sikerén felbuzdulva a mi évfolyamunk is pályázott és nyert.

Mindenki izgatottan várta az indulást, amire 2019. 05. 06-án került sor, amikor is 7 és fél 8 között célba vettük az erdélyi területeket.

Az utat megelőző héten két programban is volt részünk: az egyik az iskola ebédlőjében zajlott, ahol tartottak nekünk egy rövid ismertetőt Erdélyről, illetve a kirándulás állomásairól, szabályairól. A másikra egy kicsit később került sor. Ennél a feladatnál kettes párokba rendeződtünk, és húztunk egy cetlire írt számot. Aki az egyest húzta az az első buszban, aki a kettest, az a második buszban utazott. Eleinte utáltuk az ötletet, mert a barátok pont külön buszba kerültek, és mindenki meg volt róla győződve, hogy a másik buszban sokkal jobb a hangulat, de a kirándulás vége felé egy-két új kapcsolattal gazdagodva mindenki inkább örült, hogy így utaztunk.

Az első nap szinte sehol sem álltunk meg nézelődni, hiszen a hosszú utazás és a határnál töltött csaknem 3 óra ezt nem tette lehetővé. De a nehézségek ellenére is remekül szórakoztunk, az egész évfolyam élvezte ezt a napot, mert rengeteget nevettünk, beszélgettünk, játszottunk, és ez jól összehozta a három osztályt.

A hét további napjaiban viszont tömérdek látnivalót csodálhattunk meg. Kezdem Nagyváradal, ahol csatlakozott hozzánk Emőke néni, aki később idegenvezetőként kísért minket. Persze nem csak ez történt itt, ugyanis egy gyönyörű templom, a Nagybaldogasszony temploma előtt sétálgattunk, fotózkodtunk. Déván egy híres várba látogattunk, de előtte még egy kicsit sportoltunk is, ugyanis az erdőn át egy 20 perces túra vezetett fel a hegyre. Mindenkinek jólesett egy kis testmozgás az előző napi sok ücsörgés után. A kilátás a várból elragadó volt. Ezután elmentünk Vajdahunyad várához. A vár látványa mindenkié az „Azta! vagy Wow!” reakciót váltotta ki, és volt is okunk ezekre, ugyanis úgy nézett ki, mintha egy filmben lennénk, egyszerűen varázslatos volt. A várban önállóan fedeztük fel a különböző helyeket.

Természetesen Tordán is jártunk, megnéztük a Tordai-hasadékot és a sóbányát is. Az erdei levegő mindenkit felfrissített, így szívesen folytattuk utunkat Kolozsvárra, ahol Mátyás király szoborcsoportjáról mesélt nekünk Emőke néni. Az erdélyi néprajzzal Válaszúton ismerkedtünk meg: tanultunk mezőségi táncokat, mákói bútorfestést, és egy interaktív kiállításban is részünk volt. Az utazás végéhez közeledve vetélkedőkben, versenyekben, csapatfeladatokban vettünk részt, ahol mindenki megmutathatta, miben jó. Utolsó nap egy újabb kalandos buszútnak néztünk elébe, ami ugyanolyan fergeteges volt, mint odafelé. De úgy szép egy kirándulás, ha keretes.

Ami az ételeket illeti, szinte minden reggel virslit ettünk forró teával. A vacsora meg általában valamilyen hús volt fincsi körettel, de volt olyan szállás, ahol még levest is adtak. Ha már a szállásnál tartunk, szinte mindenhol aludtunk: hotelben, motelben, kollégiumban, még tornateremben is. Az egyik kemény volt, a másik hideg, a harmadik túl meleg, és még folytathatnám a sort, de a lényeg, hogy kalandosak és szórakoztatóak voltak az esték.

Összességében nekem nagyon tetszett az út, sok élményben volt részünk, szívesen elmennék újra. Köszönjük a lehetőséget és a szervezést osztályfőnökeinknek és kísérőinknek!

Berecz Annamária 7.b

